

Slovenski Dom.

Napredno kmetsko glasilo.

Izhaja vsako soboto in velja za vse leto za Avstro-Ogrsko 3 krone, za Nemčijo in druge dežele 4 krone, za Ameriko 1 dolar.

Posamezne številke veljajo 10 vinarjev.

Za oznanila se računa: tristopna petit-vrsta 14 vin., vsa stran 48 K, pol strani 24 K, četrt strani 12 K, osminka strani 6 K. Pri vseletni inserciji primeren popust.

Dopisi se naj frankirajo in pošiljajo na uredništvo „Slovenskega Doma“ v Ljubljani, Knaflova ulica št. 5. I. nadstr. Rokopisi se ne vračajo.

Horočina in oglasi se naj pošiljajo upravništvu „Slov. Doma“ v Ljubljani.

V enem dnevu dvanajst milijonov kron dolga.

Znano je, na kakšen način so prišli klerikalci v kranjski deželi do moči in vlade. Posluževali so se vseh dopustnih in nedopustnih sredstev, izrabljali so vero, prižnico in spovednico. In vse to ni pomagalo, začeli so zidati našemu kratkovidnemu kmetu zlate gradove. Obljubovali so jim, da jim bodo popravili vse ceste in poti, osušili vse mokrotne travnike, napeljali v vsako vas vodovod, razdeljevali visoke podpore za vsakovrstne namene. Obljube so bile lepe. Naš kmet v istini potrebuje mnogo stvari, katere so mu klerikalci obljubovali. Toda obljubiti se sme samo toliko, kolikor se more dati, ne da bi pri tem dežela škodo trpela.

Klerikalci so pa tako obljubovali, da se jim je deželni voz že pod klancem ustavil. Pri klerikalcih namreč povsod poka. Z nekako nevarno hitrostjo so ustanavljali razne zadruge, posojilnice, konsume itd. Pametni in razsodni ljudje so jih svarili in poudarjali, naj ne delajo vsega tega duhovniki, ki o trgovini in kupčiji nimajo niti pojma. Toda naši klerikalci teh glasov niso hoteli poslušati. Organizirali in organizirali so na vseh konceh in krajih. Toda kmalu se je začelo iz klerikalnih vrst neko ječanje. Pokati je začelo. Ljudje so govorili to in ono. Klerikalci so kar čez noč postali najzvestejši hlapci nam sovražne vlade. Skleпали so z vlado kravje kupčije, da se obvarujejo popolnega gospodarskega in političnega poloma. Njih gospodarska organizacija je postala taka, da so jo morali podpreti država in dežela z izdatnimi vsotami.

V zadnjem zasedanju deželnega zbora so klerikalci predlagali, naj se klerikalna »Zadružna Zveza« proglašajo za deželno. Deželni zbor je določil tudi ogromno vsoto dveh milijonov kron, s katerimi jamči za slučaj, da ta ali ona klerikalna zadruga falira. Razventega so pa dali klerik. »Zadružni Zvezi« še brezobrestno posojilo v znesku sedemsto tisoč kron in sicer so vzeli

tisti denar, katerega je dežela v teku let prihranila za bodoče slovensko vseučilišče. S tem so klerikalci jasno pokazali, da je njihova »Zadružna Zveza« falitna in da potrebuje teh sedemsto tisoč kron, da si zopet nekoliko odpomore.

Isti dan so pa klerikalci tudi sklenili, najeti posojilo v znesku desetih milijonov kron. Torej so naši klerikalci v dvanajstih urah napravili 12 milijonov kron dolga ter takorekoč darovali svoji »Zadružni Zvezi« sedemsto tisoč, kajti prav gotovo je, da dežela ne bo nikdar več videla tega svojega denarja.

Tako lahkomišelnost uganja klerikalna deželnozborska večina v času, ko so deželne blagajne popolnoma prazne in ko je naš kranjski kmet v največjih gospodarskih stiskah. Bivši klerikalni dež. poslanec Mandelj je sam priznal, da je naša kranjska dežela ena najbolj zadolženih dežel v Avstriji, in je svaril svoje bivše tovariše v deželnem zboru, naj ne delajo novih dolgov.

In bivši poslanec Mandelj je imel popolnoma prav, kajti v teh slabih gospodarskih časih je skrajno nespametno in nepredvidno delati take velikanske dolgove. Prvič je namreč resnica, da so naši klerikalci zelo slabi gospodarji. Pri njih velja pregovor: »Kadar imajo klerikalci denar, kramarji semenj.« In prav gotovo se bo zgodilo, da bodo naši klerikalci v najkrajšem času zafračkali izposojenih deset milijonov in da dežela kot taka od tega denarja ne bo imela tistega dobička, kakor bi ga imela, če bi se denar polagoma in premišljeno vporabil. In ko bo ta denar porabljen, tedaj bo prišlo ono kesanje, ona pokora. Ta denar bo treba namreč obrestovati in vrniti. Tega pa ne bodo storili klerikalni poslanci — temveč kranjski davkoplačevalci, naš kranjski kmet. Vsako leto bodo morali naši kranjski davkoplačevalci plačati najmanj pol milijona kron na račun tega posojila. Deželne doklade se bodo zvišale. Naš kmet bo pa plačeval, da bo krvav. Zadnji krajecar bo šel iz skrinje. Čisto gotovo je, da se bodo deželni davki podvojili, morda v najkrajšem času tudi po-

trojili. Razventega bodo pa po zaslugi dr. Šusteršiča tudi državni davki mnogo višji, kajti država bo morala iz davkoplačevalcev izprešati milijone in milijone za nove vojne ladje in nove topove.

Prepričani smo, da naš kmet ne bo mogel prenašati teh bremen, tega davka. Svojih pridelkov ne bo mogel dražje prodajati, kajti požrešni klerikalci se pripravljajo, da gospodarsko uničijo meščana, ki edini kupuje od kmeta. Kajti prav gotovo je, če ima meščan denar, ga ima tudi kmet. Če je pa meščan revež, se slabo godi tudi kmetu.

Pel bo boben. Kmečka posestva se bodo na dražbi prodajala, ker kmet ne bo mogel plačevati davka. Taka je torej prihodnost našega kmeta. Žalostna usoda ga čaka — toda povzročil jo je sam, ker si je izvolil poslance, ki ne delajo zanj, ki ne varujejo njegovih pravic. Zatorej ponavljamo zopet besede: Pokažite klerikalcem hrbet in postavite se na lastne noge, če nočete, da postanete v doglednem času berači brez strehe.

Politični razgled

Kranjski deželni zbor

je imel zasedanje 17. in 18. t. m. Na željo vlade je spremenil zakonski načrt glede 10milijonskega posojila, katero najame dežela za melioracije, v resnici pa za izpolnitev nekaterih obljub, ki so jih obvolitvah tako bogato sipali klerikalci v oči svojim volilcem. Da takšno gospodarstvo mora peljati v prepad, je več kot očitno. Še bolj so pokazali klerikalci, kaj pravzaprav nameravajo, v seji dne 18. t. m. Sklenilo se je, da ima veljati kot od deželne uprave odobrena zadružna organizacija edino le klerikalna »Zadružna Zveza« v Ljubljani, in tej se naj da doslej nabrani zaklad za slovensko vseučilišče, ki znaša okoli 700 tisoč kron, kot brezobrestno posojilo. Vsakomur je jasno, da so klerikalci tako z od vsega naroda nabranim denar-

jem podprli svoje gospodarske naprave, ki so bile blizu poloma. To je najsramo-tejše narodno-izdajalsko dejanje. Klerikalci so pokopali vprašanje slovenskega vseučilišča, da rešijo svoje gospodarske zavode. (Natančno poročilo priobčimo v prihodnji številki.)

Državni zbor.

Iz poslanskih krogov se čuje, da bo zasedal državni zbor do 7. aprila. Potem bi bila kake tri tedne pavza, v kateri bi se sklicali nekateri deželni zbori.

Zakonski načrt za dveletno vojaško službo

namerava vlada predložiti že pred Veliko nočjo državnemu zboru. Čuje se, da bo zbornica predlogo rešila že v poletnem zasedanju.

V vojnem odseku avstro-ogrskih delegacij

se še vedno razpravlja o rekrutnem kontingentu, o spremembi vojaško-kazenskega zakonika, o dveletni vojaški službi itd. Češki agrarec Stanjek se je ostro izrekel zoper takšni način dveletne službe, kakor ga naznanja vojni minister, da bi bila ta dveletna služba omejena samo na nekatere armadne oddelke in bi na drugi strani zahtevala tako silno zvišanje stanja moštva in tako velike stroške. Taka sprememba bi za prebivalstvo ne bila nikakšna korist. Stavil je tudi predlog, naj bi se uzakonila pravica absolventov zimskih kmet. šol do dopusta po drugem doslužnem letu.

Obisk srbskega kralja

pri italijanskem kralju v Rimu bi rada naša vlada avstrijska podeljevala, oziroma mu odrekla vsak političen pomen. Kako vara sebe in javnost, je razvidno že iz tega, da je srbski minister za zunanje zadeve, dr. Milovanovič, ki kralja na potovanju spremlja, imel važen razgovor z italijanskim ministrom za zunanje zadeve San Giulianom.

Protivojaško gibanje

se je pričelo na Španskem. Vojaške oblasti in policija strogo zasledujejo povzročitelje gibanja. Več anarhistov so zaprli.

Med Rusijo in Kitajsko

je prišlo do napetih razmer zaradi trgovskih zadev. Kitajska namreč noče priznati neklih zahtev Rusije glede ruske trgovine v Mongoliji. Ako se Kitajska ne uda, zasede Rusija kitajsko mejno mesto Kultča.

Razgled po Kranjskem

r Za 10 milijonov bo plačati 29 milijonov. Slovenski klerikalci so v dunajskem državnem zboru izdali in prodali slovensko vseučilišče, v delegaciji pa so se zavezali glasovati za vsa ogromna bremena, ki jih hoče vlada navaliti prebival-

stvu. Kot plačilo za to so dobili dovoljenje, najeti 10 milijonov dolga. Ta dolg bo obrestovati s 4¹/₂%. Kdor zna računati, najde hitro, da bo dežela za teh 10 milijonov morala plačati na obrestih od obresti vsega skupaj 29 milijonov, beri: devetindvajset milijonov. Skoro trikrat toliko bo morala dati, kakor pa bo prejela. Za 10 milijonov — 29 milijonov! To je nekaj grozovitega, nekaj tako strašnega, da svet kaj takega še ni videl. Dežela Kranjska je imela že doslej 8 milijonov dolga, ki ga je komaj, komaj obrestovala in vračevala, sedaj pa še ta nesreča, da bo za posojenih deset milijonov morala vrniti 29 milijonov! Za 10 milijonov 29 milijonov! Kdor ne izprevidi, kaj to pomeni za kranjsko deželo, temu ni pomagati.

r Deset milijonov — to ni nič! Dne 17. t. m. se je klerikalni poslanec P e r h a v e iz Vipave odpravil v Ljubljano. Rekel je: »Grem v Ljubljano, pridem pa že jutri ali pojutrem nazaj, imamo eno majhno stvar rešiti, da bo šla barka naprej.« — Deset milijonov posojila najeti in 750.000 kron pobasati v klerikalne žepe — to je majhna stvar. Da, da, ti klerikalni poslanci so jako vestni ljudje in imajo odlične pojme o poslanskih nalogah. — Eden, ki mu Perhavčev politični petjot ne diši.

r Revizorji pridobitnih in gospodarskih zadrug. Najnovejši naredbenik pravosodnega ministrstva prinaša ukaz tega ministrstva z dne 2. svečana leta 1911, ki se na drobno peča z imenovanjem strokovno naobraženih oseb revizorjem pridobitnih in gospodarskih zadrug. V tem ukazu se poudarja, da morajo imeti revizorji poleg splošne trgovske naobrazbe, potrebne za presojo pravnega računskega poslovanja, pravnega vodstva poslovnih knjig, pravočasne in resnične bilance itd., še posebej zadostno združno predizobrazbo, da se morejo potem prepričati, če sestav in splošno delovanje zadruga ustrezata določilom združnega zakona ter če odgovarjata svrhi in ciljem združništva. Posebno bodi tudi revizorjeva dolžnost, da naj ugotovi, če se izpolnjujejo postavna določila in če daje vse poslovanje zanesljivo poročstvo za uspešno delovanje vprašljive zadruga. Da se ta namen doseže in da se imenuje revizorjem le osebe z zadostno združno predizobrazbo, zaukazuje pravosodno ministrstvo vsem višjim deželnim sodiščem, da naj svoje revizorske imenike v tem okviru natančno prouče in sploh določajo revizorjem le take osebe, ki imajo vsa potrebna svojstva za ta posel in sicer še s posebnim ozirom na zadruga zadevne vrste.

r Važen ukaz posojilnice. Zadnji naredbenik pravosodnega ministrstva vsebuje med drugim tudi ukaz pravosodnega ministrstva z dne 6. svečana 1911 o sprejemanju vložnih knjizic poljedelskih in drugih posojilnic kot varščin. Na pravosodno ministrstvo so prihajale namreč pritožbe, da so se take vložne knjizice kot

varščine načeloma zavračale. Vsled tega kliče pravosodno ministrstvo vsem sodiščem v spomin svoj ukaz z dne 2. marca leta 1907, št. 3558, s katerim je vsa sodišča opozorilo, da se sme po prostem preudarku sodišča pripustiti vložne knjizice avstrijskih poljedelskih in drugih posojilnic kot varščine.

r Dobro stvar ima vsak rad! Tako rečimo čašico dobre kave — kdo bi jo zame-taval? Vsak jo rad popije, pa naj bo reven ali premožen. Kava se je res že tako udomačila povsod, da bi brez kave skoro ravno tako težko izhajali kakor brez vsakdanjega kruha. Dobra pa je seveda samo tista kava, ki je dobro pripravljena. Dandanes pijemo samo tako kavo, ki ji je pridejana kavna primes ali eikorija. Kavna primes pa lahko, če ni dobra, kavo popolnoma pokvari, da ni prav za nič. Tega se ni bati, če ji pridenete »Kolinske kavne primesi«. Ta kavna primes je v vsakem oziru od vseh najboljša. Ona daje kavi izvrsten okus, prijeten vonj in lepo barvo. V teh svojih lastnostih je naravnost nedosežna. Poleg tega pa je pristni domači izdelek iz naše domače Kolinske tovarne v Ljubljani. Zato naj bi jo kupovali vsi, ki radi pijo dobro kavo in ki vedo ceniti povzdigo domače industrije. Priporočajo naj jo pa tudi svojim prijateljem in znancem!

o Dolenjske novice o

d Vače. Prejeli smo sledeče pismo: Zahvaljujem se vam, gospod urednik, da ste bili tako prijazni ter priobčili moje zadnje pismo. Danes vam hočem zopet pisati. Veste, gosp. urednik, na svetu je pa res vse minljivo in vse se nekako čudno spreminja. Zlasti letošnje leto bo, kakor kaže, zelo kritično. Vsakovrstne volitve so pred durmi in marsikdo že sedaj težko čaka na končni izid. Treba bo tedaj marsikaj začeti in marsikaj opustiti, tako pri posvetnjakih kakor pri duhovnikih. Mislite si, komaj so po farovžih in kaplanijah začeli dobro kupčijo z mlekom, jajci in drugo tako šaro, ustanovili denarna in druga taka društva, ki vržejo znani bisagi dokaj evenka, pa pride kakor strela iz jasnega neba papež s vojimi ukazi in prepove vso to dobičkanosno barantijo. Ker se zdijo papežu ti namestniki božji tudi glede obleke preveč pisano poštrihani, bodo morali baje hoditi vedno le v talarju. Pa tudi v gostilne ne bodo smeli zahajati. Res hud poper prihaja v zadnjem času sem od Rima, pa kakor kem slišal, ga je šel ljubljanski škof celo tja duhat. Ko sem izvedel te važne izpremembe, se mi je kaplan Majdič odkrito zasmilil. Težko se mu bo posloviti od ljudske posojilnice, katera mu je takorekoč k sreči prirasla. Trudi se od zore do mraka, tudi hud zimski mraz ga ne zadržuje, da ne bi izvrševal tega, za kar ni poklican. Hudo mu bode tudi zapustiti beli slammik in moderni frak mu poleti tako dobro pri-

stoja. Pogrešali ga bodo v Osolelini gostilni, pri Franceljnu in v Zabšah in celo v Vidergi. Še bi vam rad pisal, pa se bojim, da bi se kaplan razburil, kajti predzadnje nedeljo je hudo rohnol na prižnici in njegove oči so plamtele, kakor bi se za Grintavcem bliskalo. Pri vsem pa je bilo najbolje to, da ga ni prav nihče razumel, nad kom in zakaj se je jezil, kajti razburjen je bil tako, da je besede le na polovico izgovarjal. Tudi moj podpis mu ni všeč. Meni bi bilo pač vseeno, če bi se tudi pisal Kakodrugáč, ker pa s prepisom imena nastanejo sitnosti in stroški, katerih imam ob tej draginji itak čez glavo, se bo moral temu privaditi. Kadar me bo prijelo zopet veselje do pisanja, vam bodem še kaj povedal. Pozdravlja vas

Stefan Danise.

d Zagorje ob Savi. Dne 18. t. m. so potegnili pri Zagorju iz Save truplo neznanega človeka. Po zunanosti soditi, je bil ponesrečenec kakih 40 let star, velike rasti, močne, dobro rejene postave, rjavih las in majhnih brk. Obleko je imel bolj slabo, na nogah je imel škornje. Pri sebi je imel dve srajci in rožni venec. Identitete se dosedaj ni moglo dognati. Gotovo je bil utopljenec kaki tovarniški delavec ali pa delavec na železniški progi. Truplo je moralo biti že dlje časa v vodi, ker je že v precejšnjem trohnelem stanju. Znakov kakega silovitega napada niso našli na njem.

d Vir pri Zatičini. Brata Anton in Ignacij Medved sta neukrotljiva junaka. Povsod kličeta na korajžo in izzivata ter imata v strahu celo okolico. Dne 5. februarja sta pa iztaknila, kar sta iskala. Anton Medved je bil brez brata Naceta sam s fanti iz drugih vasi v Goriškovi gostilni v Zatičini. Začel je iskati obresti in ko mu je začel samostanski hlapec Šime Godec pregovarjati, ga je udaril Medved s pestjo v obraz. Za Godeca sta se potegnili Anton Sever iz Gabrja in Anton Jeraj iz Zatične. Medved zamahne s steklenico, da bi udaril Jeraja po glavi, ta pa se mu umakne, pograbl Medveda in ga trešči ob tla. Medved je zbežal, ker je videl, da je bil sam proti večini. Kmalu pa je prišel nazaj z bratom Nacetom v Goriškovo gostilno. Še pred gostilno sta naletela na Severja in Jeraja in Nace Medved se je zrepenčil nad njima in ju stavil na odgovor, kdo da je preje njegovega brata Antona vrgel. Pri tem sta imela baje brata Medveda že odprte nože v rokah in sta tiščala v nasprotnika. Sever in Jeraj sta pa vedela, da prideta oba Medveda nazaj, zato sta se oborožila s krepelci. Sever je s krepelcem takoj izbil Nacetu Medvedu nož iz rok, Jeraj pa Antonu Medvedu. Slednji je takoj pobegnil, Nace Medved pa je zbežal v nek hlev, kjer sta ga našla Jeraj in Sever ter sta ga s krepelci in z odprtimi noži tako zdelala, da so ga morali prepeljati v Kandijo v bolnišnico, kjer si bolni Medved zdaj liže in celi rane.

d Vel. Lašče. Dne 10. decembra lani je v hipni blaznosti skušal umoriti svojo ženo Jerico 30letni Rudolf Mihelčič, nazadnje mlinar na Pečeku pri Vel. Laščah. — Razmesaril jo je s sekuro na nečuven način. Na večih mestih ji je razklal glavo in obe roki v zapestju skoraj čisto stran odsekal. Vsega skupaj ji je prizadejal 12 velikih ran. Preiskava je dognala, da je blazen in da je podedoval blaznost po materi Mariji Mihelčič iz Male Račne. Le-ta je bila tudi vedno otožna in zamišljena, vendar pri popolni pameti in je opravljala vsa domača dela in skrbela za družinico. Tedaj pa pride v njeno faro misijon. Pridno je zahajala ženica v cerkev in poslušala z grozo strašne muke v peklu, ki čakajo pogubljeni ljudi. Premišljevala je o tem noč in dan ter vsled tega popolnoma zblaznela. Po cele dneve je klečala in molila v kakem skritem kotičku ali pa čitala pobožne knjige, dela se ni dotaknila več in za družino se ni čisto nič brigala ter se menda sploh ni zavedala, da ima moža in otroke. Trdila je, da se ji prikazuje Marija, ki ji je razodela, da bo papež nevarno zbolel, da je človeštvo zapadlo hudičevi oblasti in da bo le en velik železnični vlak prišel in kdor se bo s tem vlakom odpeljal, se bo rešil hudiča, drugi pa nihče. Ker je postajala nevarna, so jo oddali leta 1895. v blaznico na Studence, kjer je zdaj v oskrbi tudi njen nesrečni sin Rudolf.

d Tržišče. Odkar je oni visokošolec, ki ga je »Domoljub« opetovano napadel, odšel, triumfira vsa klerikalna banda in zlasti »škrniceljferajn«, češ, sedaj je odšel in mi bomo imeli mir, nobeden ne bo znal več prati našega smrdečega perila. Kakor, da bi on to delal in kakor da bi ne bilo mojega »kinematografa«. Le čakajte, še večje skrbi bodete imeli kakor prej. Kako je že tisto: »Fant, ki je škrniceljferajnar, sme »štmati« dekleta, drugi pa ne«? No, bom pa jaz povedal. Ena »ta nar bolj zapisanih« marijinih družbaric je nagovarjala nekoga fanta, naj se zapiše v mladeniško marijino družbo. Fant se je branil, ker bi ne smel potem nobenega dekleta rad imeti in ne smel iti vasovat. A marijina devica ga je zavrnila: »O, k meni lahko prideš. Čakala te bom vedno, in kadar boš prišel, bom odprla okno, pa se bova kaj pogovorila.« To torej se pravi vzgajati mladino pošteno. Po navadi odkrije fant dekletu ljubezen, v marijini družbi pa dekleta »šturmajo« fante, a v tem slučaju »šturm« ni nič pomagal, kakor sem zvedel iz mojega aparata.

d Iz Mirne. Našemu župniku se je menda um omračil, kajti sicer si ne moremo razlagati njegove pridige pri šesti in deseti maši zadnje nedeljo. V tej svoji pridigi je župnik Kocijančič primerjal svoje farane s tistim sinom, ki je vedno ravno nasprotno storil, kar je oče zahteval. Ko je pa oče od njega zahteval, naj vse narobe stori, tedaj je pa nalašč prav delal. In prav tako, kakor ta oče, je storil tudi naš žup-

nik in je pridigoval: »Želim, da ne hodite v cerkev, da se v cerkvi pogovarjate, norce brijete. Ostajajte raje zunaj cerkve in pojdite raje v gostilno, nego v cerkev. Obiskujte veselice in plešite, kar vas noge neso. Ob zapovedanih postih se vam ni treba postiti. Tudi k spovedi vam ni treba hoditi. Svojega župnika tožite pri vsaki priliki ter po krivem zoper njega pričajte. Če se vam bo zljubilo, vrzite ga sploh iz župnišča. Tudi škofa ne spoštujte, zaničujte ga in na pustni torek se naj pustne šeme iz njega norčujejo. Otroci naj ne ubogajo svojih staršev. Možje naj hodijo po gostilnah ter tam denar zapravljajo. Mož in žena naj se prepirata in pretepata. Pridušajte se in prisegajte po krivem. Če kdo hoče imeti travnik svojega sovaščana, tedaj naj začne pravdo in naj priseže, da je travnik njegov. Žena, ki ima moža v Ameriki, naj prelomi zvestobo in naj pridno h krstu nosi. Mož v Ameriki pa naj na svojo ženo pozabi in naj živi s tujimi ženskami ter z njimi svoj denar zapravlja. Materam je pa priporočal, naj svoje hčere vodijo v gostilno in naj jih izroče fantom v varstvo. Dekleta naj cele noči preplešejo in prepijejo. Materam ni treba paziti na svoje hčere, temveč naj jih puste spat v posebni sobi, da jih bodo fantje tem lažje obiskovali in zabavali. Starši in odrasli naj vpričo otrok kvantajo, moliti ni treba čiti otrok. Sploh je najboljšo, če nihče ne moli in ne misli na boga. Amen.« — Ali ni sramotno in pohujšljivo, če se tako pridiga v cerkvi, kjer so navzoči tudi otroci? Radovedni smo, če je imela tudi Balantova Francika posebno sobo. Župnik se menda silno jezi, ker je moral šteti doto in ker je imel zaradi Mohorjevih knjig pravdo, ki ga je stala mnogo denarja. Razdeliti je moral vseeno Mohorjeve knjige, in sicer dne 5. februarja 1911, namesto že meseca novembra pretečenega leta. Upamo, da se je Kocijančič prav pošteno naveličal Mirne, saj ga je že mnogo denarja stala. Njegovi nekdanji najboljši prijatelji so ga zapustili ter povzročili, da je popolnoma po zasluženju plačeval in plačeval. Le škoda, da je minul srednji vek, ker sicer bi Kocijančič prav gotovo svojim nezvestim faranom rezal živim jermena iz kože ter jih na grmadah sežigal. Istina je, da drugega ne zasluži, da se ga vrže iz župnišča, kakor si je sam želel na leci.

Več mirenskih faranov.

d Mirna peč. Zmrznjenega so našli na poti proti Mirni peči pod Grčvrhom 71 let starega Matijo P i r c a. Napotil se je bil k svoji sorodnici, da bi tam stanoval, ker v Lipovcu ni imel več pravice do stanovanja, odkar mu je umrla njegova sestra. Siromaka je najbrže vrgla božjast, kateri je bil zadnji čas podvržen, ali je pa omagal vsled težkega koša, katerega je seboj nesel, ter se mislil odpočiti, pa je zaspal in zmrznil.

d Krvavči vrh pri Metliki. Na zabavno potovanje sta šla Jože Pasarič in Ivan

Ivanetič. Muhasti predpust in bližajoča spomlad ju je dvignila. Ivanetič ima precej strogo mater, ki sinu ne dopušča vsega in ki mu daje vedno lepe nauke. Sin pa je imel teh lepih nauk tako polna ušesa, da je sklenil odtegniti se jim. To je storil tem rajše, ker bi moral iti letos spomladi na nabor v Metliko. Dne 11. t. m. se je domnil s sosedovim sinom Ivanom Ivanetičem, da gresta malo po svetu pogledat in smukneta potem, kadar in kje jima bo prilika ugodna, čez mejo in hajd v Ameriko, kjer se več zasluži nego na vojaških slavnica. Pasarič je vzel svojemu očetu hranilno knjižico za 2400 kron in je dvignil pri »Dolenjski posojilnici« v Metliki nekaj čez 900 kron denarja, Ivanetič si je pa tudi vedel preskrbeti potnino. Tako sta jo mahalala dne 11. februarja čez Gorjance v Novo mesto in od tod v širni svet. Hitro sta potovala, toda brzovav je še hitrejši in roka pravice ju je zagrabila na kolodvoru v Beljaku ter jima prekinila drago potovanje.

d **Tržišče.** Če se psu stopi na rep, zavil. To se je potrdilo tudi zadnjo nedeljo v Tržišču. Cela fajmoštrova pridiga je bila samo zagovarjanje na dopis v »Slovenskem Domu«. Povedal je, da ne misli odgovarjati na dopis, da je pa moral to delati, kar je naredil. Svariti mora rodbino pred nesrečo, v nasprotnem slučaju bi bog rekel sodni dan, da je bil molčeč pes in tako naprej. Iz tega sledi: Duhoven sme trošiti razdor po družinah (da je to storil, tega ni tajil), prepovedano pa je vsakemu drugemu govoriti resnico. Kdor recimo pravi, da ta ali oni duhoven ne živi krščansko, da ne dela pravično, ta pa je očiten grešnik, katerega čaka samo žvepleni ogenj v peklu. No, in kaplan ni imel niti toliko poguma, da bi priznal to, kakor njegov predpostavljeni. On je kar prešel na dnevni red ter pograbil za znano orožje klerikalcev. Začel je hujskati in obrekovati, groziti s peklom in drugimi božjimi kaznimi.

d **Iz Št. Jerneja.** Podružnica družbe sv. Cirila in Metoda je priredila v nedeljo 19. t. m. veselico v gostilni g. J. Polanca, ki je uspela prav povoljno. Prostori so bili nabito polni. Igra »Trije tički« je vzudila med gledalci mnogo smeha. Oče krčmar je umel prav okusno postreči in tudi tički so znali dobro peti, tako, da so v splošnem zadovoljili vsakogar. Bodi jim za ta trud izrečena prav srčna zahvala. Tudi deklaracija »Naš narodni dom«, ki jo je izvajal član g. Franc Schmit, je nam segala globoko v srce. Veliko zabave je nam delala tudi šaljiva pošta. Naše marljive narodne gospodične so razprodale vse karte in razglednice; vsled njihove prijaznosti in požrtvovalnosti bodi jim izrečena na tem mestu iskrena zahvala; istotako tudi raznašalcem šaljive pošte. Udeležili so se veselice v precejšnjem številu okoličani; dalje so prišle narodne gospodične iz Rake in zavedna škocijanska družba. Vsem

tem narodno zavednim gostom izrekamo najiskrenejšo zahvalo. Dalje se zahvaljujemo vsem č. šentjernejskim narodnim damam in gospodičnam za obisk in njih prijaznost na veselici. Posebno zahvalo pa izrekamo g. učitelju Grajlantu, ki se je žrtvoval in nam igral do ranega jutra. Priserčna zahvala tudi g. M. Voloveu, ki nam je radevolje posodil pianino. Dalje se še zahvaljujemo vsem č. gostom, ki so na kakršenkoli način pripomogli, da se je veselica tako dobro obnesla. Dohodki veselice znašajo približno sto kron. Gmotni uspehi in tudi moralni so še precej ugodni, kakor se nismo nadejali. Le tako naprej, potem smo zagotovljeni in prepričani, da nastane tudi pri nas splošno narodno življenje in napoči čas boljše prihodnosti. Nekaj je sicer, kar obžalujemo, da smo pogršali v svoji sredi, namreč nekaj mož, ki niso bili toli ponosni, da bi bili posetili našo veselico. Žalostno! a verjetno! Mi pa le naprej, korakajmo zdaj, dokler je še vtraja kaj!

d **Raka.** Kakor lani, tako je bilo tudi letos par dni pred Božičem okoli Rake izšenih več tatvin. Dne 20. decembra je bilo zvečer vzeto Martinu Junkarju z Vidna pri Raki iz zidanice okoli 50 kg slanine, moke, sala, medu, koruze, žganja in nekaj orodja. — Ivanu Žibertu z Brezovega so vzeli neznan storilec mnogo orodja, sodček vina in puško. — Ivanu Steinerju iz Mikot so vzeli nekaj orodja. Alojziji Oberč iz Pristave nekaj obleke, Martinu Rabzljju s Pristave tudi nekaj orodja. Tatovi so imeli čevlje s cunjami ovite, da bi jih ljudje, oziroma orožniki ne mogli izslediti. Tatovi so pa ravnotako drzni, kakor šaljivi. Dne 21. decembra lani zvečer je namreč nekdo potrkal na okno Junkerjeve hiše. Ko so odprli okno, so našli na njem listek z napisom: »Dragi prijatelj, jaz ti naznanjam en par besed; le pojdi iskat v Brezje k Sešini, tam boš najdu vse, kar je pokradeno. Dobro iskaj, v slami na senici je na vsako vižo.« Junkerjevi so v temi še videli človeka, ki je prinesel in pustil na oknu list, spoznati ga pa niso mogli več. — Orožniki so iskali noč in dan, toda tu je preveč takih tičkov, zato niso mogli zaslediti storilcev. Zdaj so jim pa baje na sledu. — Želeti bi bilo, da pridejo ti dovtipni tatovi pravici v roke.

d **Tržišče.** Še nekaj mi je povedal »kinematograf«. Že v par številkah »Slovenskega Doma« se je omenjalo, da sejejo tržiški gospodje med družine razdor. Tako je kaplan tudi pri vseh članih ene rodovine spraševal o enem njenih članov, kaj dela, da bi ga imel pod kontrolo. Ta pa je naročil svojemu bratu, naj kaplanu odgovori, da si prepove vsako spraševanje. Če hoče kaj zvedeti, naj pride k njemu ali ga naj pa pozove v župnišče. Brat je res pri prvi priliki to povedal. In kaplan mu je naročil, naj le pride, on mu bo izprašal vest korenito. Prizadeti se je vabilu odzval in tu se je razvil zanimiv pogovor, Kaplan:

»Želite?« — Obiskovalec: »Izprašajte vest!« — »Jaz vas ne razumem!« — »Bratu ste naročili, naj pridem k vam, da mi izprašate vest. Torej, pričnite!« — Tu je prišel kaplan v zadrego. Kje je pa tudi mogel pričakovati, da se bo upal ta človek odzvati se, ko mu vendar ni mogel nič očitati. Iz zadrege ga je rešila oseba, ki je imela nekaj opraviti pri posojilnici. Hitro se je izgovoril, da nima časa, a ni pristavil vabila, naj počaka, niti ga ni povabil, naj pride drugič. Zahrbtost in strahopetnost so tudi krščanske čednosti, kaj ne?

o Gorenjske novice o

g **Iz Moravč.** V zadnjem »Domoljubu« zopet nekdo napada »Tomanovo posojilnico.« Raznim kopicetam naših »prijateljev« ni všeč, da ljudje rabijo pamet in vzlic več zaupajo naprednemu zavodu, nego klerikalni hranilnici, ki nima niti eno četrtino toliko kreditne podlage, kakor »Tomanova posojilnica«. Pri vsi njihovi revščini se tolažijo in bahajo s tem, da so nabrali za dorih 26 tisoč kron hranilnih knjižic omenjene posojilnice. To dejstvo dokazuje, da imajo te hranilne knjižice svojo vrednost. Ljudi hujskajo, da bo šla posojilnica v »luft«, da bodo pogubili vloge itd., sami pa knjižice nabirajo ter jih prejema kot gotov denar, in se ne boje izgube. O, ironija! Ali ne mislite, da se vam že krave smejejo radi takega nelogičnega »kšefta«? Lažejo, da je »Zadružni dom« stal 180 tisoč kron — slišali namreč so tako. Ti moravški klerikalni norci že res take reči »pogruntajo« in slišijo, da bi se mi prav nič ne čudili, če bodo nekoč slišali tudi travo rasti ali pa slišali duhovnike učiti ljubezen do bližnjega. Hiša z zemljiščem vred stane 80.000 kron. »Domoljub« je zopet pokazal svojo izvanredno zmožnost o laganju, zlagal se je za 120 procentov — za 100 tisoč kron. Malenkost! Posojilnica in hranilnica bode imela v nedeljo dne 26. t. m. ob 3. popoldne svoj 15. redni občni zbor v dvorani »Zadružnega doma«. Kogar zanima izvedeti podrobnosti, naj pride, Izvedel bode resnico, da posojilnica ni v nikaki stiki z ljubljansko »Glavno posojilnico« in da nima in ne bo imela plačati »Agro-Merkurju« niti vinarja. Razložilo in pokazalo se bode tudi oblastveno potrjeno bilančno stanje, na podlagi katerega posojilnica niti najmanj ne misli biti »zapečaten«. (Skromna želja naših klerikalcev še ne bo izpoljena.) Glede posameznih postojank v lanskem računskem zaključku se ne bode dajalo natančnega računa vsakemu prvemu pritepenec-napadalecu v »Domoljubu«, pač pa vsakemu, ki je interesovan. Cunje so žgali! Komu neki? Kaplanom ali pa novopečenemu Učkarju. Kaplanom je kadilo všeč, če sami kadijo, če pa se kadi za njim, potem plašljivo beže, postopajo sodnijsko in iščejo storilce v naprednih fantih. Kaplan Demšar je napel

vse svoje duševne moči, da bi jih spravil po svoji znani krščanski ljubezni do bližnjega pod ključ. Zaman. Bili so oproščeni. Kaj pa če so to napravili klerikalci sami, samo, da bi potem vrgli krivdo na liberalce? Ali pa je bilo morda to smojenje »žegen« z nebes za novega čuka? Posvečeni možje imajo strašansko moč. Podirajo z jeziki »Zadružne dome«, zidajo »Zračne gradove«, spreobračajo liberalce v klerikalce, včasih tudi hudiče izganjajo, toda »kanona« v »turnu« se menda boje. Vedo, da je dobro nabasan z raznimi puščicami, ki bodo še marsikaterega zatele. (Če ne strelja kdo drugi na njegov račun?) Liberalna »artilnerija« je močnejša, nego si mislite, in vojaki še ne mislijo zapustiti svoje posadke, čeravno bi jih klerikalci radi poslali v pokoj. Išcite pokoja dušam svojih! Mi pa hočemo i nadalje mirno in pošteno v naprednem duhu delati. Če »kanona« ravno zadene čast upokojitve, tembolje, imel bode več časa opazovati dejanja in vrline klerikalcev.

g Iz Gorenje vasi nad Škofjo Loko. Razno. Zadnji čas plačujejo zapeljani kmetje po duhovnikih in drugih klerikalnih zapeljivcih že v javnosti dobro znano »Dobravske zadrugo«. Veliko jeze, kletvine in stiskanja pesti. Marsikako dekle se bo obrisalo za doto, ko je moral oče plačevati te nepotrebne vsote. Kmetje bodo plačali in plačano bo. Glavni kriveci so pa lepo na varnem brez vsake škode, med drugimi tudi Kaparjev gospod, zdaj župnik v Rovtuh. Zdaj malo tarnajo, pa bo prišel zopet kak poslanec Jare ali Čoč, obljubil vse mogoče, pravzaprav nemogoče stvari. Navsezadnje, če prva dva ne zadostujeta, bo pa še dr. Krek s kakega čelašnika naredil pridigo o dobrih časih, ki jih jim pridobe klerikalci s svojim vzornim gospodarstvom. In ljudje bodo verjeli, pozabljeni bo, ter capljali zopet za svojimi dušnimi pastirji tudi v posvetnih zadevah, kakor do zdaj. — Preidimo s te žalostne strani na bolj veselo, na predpust. Naše gasilno društvo nam je napravilo prejšnjo nedeljo prav prijetno veselico z gledališko predstavo in plesom. Ljudstva je bilo, da se je kar trlo. Prostori pri »Anžku« so bili nabito polni. Igrali so Ganglovo igro »Sin«. Predstava je ljudem tako ugajala, da so jo to nedeljo na obče zahtevanje ljudstva morali zopet ponoviti. Drugod bo predpust trajal do konca februarja, do pustnega torca, pozno v noč. Pri nas se pa predpust od zdaj naprej neha vsako leto pustno nedeljo opoldne. Ta čas mora prenehati vsako razveseljevanje, ker se prične neke vrste misijon. Ljudje pravijo, da je to zato, da se opere madež in veliko pohujšanje, ki se je zgodilo v katoliških društvih. Neka pri-smojena tercijska je menda dala večjo vsoto v ta namen, da se vrši odslej zadnje pustne dni velika slavnost v cerkvi, da se ne bo delal greh po plesiščih in ljudskih odrih, to je v njih izobraževalnih društvih. Mi grešniki smo sicer mnenja, da bi se ta-

ka stvar lahko vršila v postu. Tudi snoteh misli, da bi bila ona ženska veliko večje in boljše delo ter zasluženje storila, ko bi bila vsoto podarila v občinske dobrotelne namene, da bi ne gonili tako oblastno siromakov iz občine. Nekateri ljudje še ne vedo, da je župnik odstavil Lužarja kot nekakega čuvaja nad mladimi ljudmi v izobraževalnem društvu. Gospod župnik ni zadovoljen z njim, ker ga je speljal na led z zatrdilom o nedolžni ljubezni. Župnik je bil nevoljen. Nam se pa to prav nič čudno ne zdi. Mladina je mladina in katoliška je ravno taka kot liberalna. Zato tudi prizadetima prav nič slabega ne očitamo. V »Domoljubu« bo seveda zopet pisano: ne zdi se nam vredno odgovarjati. Vredno ali ne vredno. Res je pa vse, kar smo zgoraj povedali, pa še veliko imamo; to pa drugič.

g Kržišče. Posestnikov sin Ivan Grbec je padel na poti domov pod voz, kateri je bil obložen z apnom, ter si zlomil obe nogi.

g Srednja vas. Pri posestniku Grosu zaposlena dekla Ivana Markovič je hotela v kuhinji primešati jedi za svinje, kakor je že navda, nekaj smodnika. Pri tej priliki se je preveč približala ognju, smodnik se je vnel in Markovič se je hudo opekla v lice.

g Lukovica. Pred kratkim so tatovi vlomili v zaklenjeno stanovanje Marije Vrhovec, ki je bila pri maši, in ji ukradli iz neke škatlice 16 kron.

g Mojstrana. Francu Brojana se je zgodila velika nesreča. Ko je odšel pred par dnevi za nekaj trenutkov iz kuhinje in pustil svojo 2½ leta staro hčerko samo v kuhinji, je ta prevrnila gorečo svečo, ki ji je zažgala obleko. Na njeno vpitje so takoj prihiteli starši in pomagali, kolikor se je dalo. Otroka so morali prepeljati v deželno bolnico.

o Notranjske novice o

n Iz Logatec. Umrl je 18. t. m. v starosti 89 let g. Ivan Požnel, tast vrlega narodnjaka g. Smoleta v Dol. Logatec. — Blagemu pokojniku, kateremu je zadnje čast izkazalo mnogo sorodnikov, prijateljev in znancev, je oktet »Sokola« pred hišo žalosti, v cerkvi in na pokopališču zapel tri žalostinke. — Cesta, ki pelje na železniško postajo, je v deževnem času v tako slabem stanju, da bi jo bilo najbolje prehoditi — s cokljami, ako se človek noče podati v nevarnost, da obtiči v cestnem blatu. Ali bi ne mogel občinski zastop v tem oziru kaj ukreniti? Saj je škandal za vas, ki je poleti vendar polna letoviščarjev, ako tujec jedva izstopi iz postaje, pa že zagazi — v blato in mlakuže. Cesta naj se že enkrat ali pošteno nasuje, ali pa naj se do konca izpelje prepotrebna pot za pešce. — »Sokolova maškarada« je nad vse lepo uspela. Veselični odsek zasluži res pohvalo za krasno dekoracijo. Naslov pri-

reditve, »Noč v gozdu«, je bil izborno pogodeni in bo gotovo ostal ta večer slehernemu obiskovalcu v najlepšem spominu. Za veselico je že prej vladalo blizu in daleč veliko zanimanje, kaj čuda potem, če je vladala ta dan v Kramarjevih prostorih pravcata gnječa. Maškarado so v najlepšem številu od tujcev posejili vrli Cerknjani, a tudi Planina, Postojna, Vrhnika: in celo Ljubljana je bila zastopana po večjem ali manjšem številu gostov. Veselice so se udeležili razven priprostega občinstva vsi boljši krogi, zlasti naše vrlo uradništvo je bilo to pot v častnem številu zastopano, kar je najboljši dokaz, kakšne simpatije uživa logaški »Sokol«. Vrlemu »Sokolu« moramo na lepo uspeli prireditvi iskreno čestitati. Na zdar!

n Trnovo. Naša čitalnica je imela pretečeno nedeljo predpustno veselico v dvorani gosp. Ribariča, ki je izvrstno uspela. Igralci, kakor tudi pevci društva »Ilirska Vila«, so častno rešili svojo nalogo. — Gospodarsko društvo pojema. Udje izstopajo kar trumoma in kmalu bodo klerikalci zopet za eno blamažo bogatejši. — Nekateri dobri prijatelji napenjajo vse sile, da bi ob dobro ime spravili dopisnika »Slovenskega Doma«. Tem obrekovalcem povemo: »Slovenski Dom« je list, ki dela pošteno in odkrito za blagor našega kmečkega ljudstva. In poročevalci, ki mu poročajo, imajo predvsem pred očmi koristiti ljudstvu. Opozarjamo pa še enkrat, da homo vsakogar, ki bo hujskal proti »Slovenskemu Domu«, brez pardona poklicali pred sodišče.

n Trnovo pri Ilirski Bistrici. Pred kratkim se je pri nas nastanil nek Lali, ki niti besede ne razume slovenski. Začel se je baviti z betonsko industrijo, s čemur je hotel konkurirati z domačini. Ker mu pa to ni šlo, je začel tudi stavbinsko obrt. Ker je pa dovolj domačih dobrih obrtnikov, upamo, da se domačini ne bodo dali od tega polentarja za nos voditi. — »Čukarska« oljka se je v pravi luči pokazala preteklo nedeljo v Trnovem. Več »Čukov« se je zbralo. Ogrnili so se v rjuhe ter si dali na obraz mrtvaške krinke. Z bakljami v rokah so hodili od hiše do hiše ter strašili ljudi. Udrli so v Valenčičevo hišo, ki stoji blizu pokopališča. Gospodinja se jih je zelo prestrašila, zbežala je v sobo, kamor je za njo dirjal kolovodja »Čukov«, Škudov Tone, komi v gospodarskem društvu. V sobi je revica od strahu omedlela in še zdaj ni popolnoma zdrava. Po naših mislih bi bilo najboljšje, da se stvar izroči sodišču, da primerno kaznuje te učence našega kaplana.

n Iz Loške doline. Ko ste čitali v predzadnjem »Slovenskem Domu« nekaj novic iz našega kraja, ste se, vrli Ložanje, vpraševali vsivprek, kakor je to že od nekdaj vaša nedolžna navada, kdo je tiste novice prinesel »Slovenskemu Domu«? Da ustrezem vaši radovednosti, vam povem, da sem jih jaz, Juri Sršen, ki se bom odslej

vedno podpisal, kadar bom zopet kaj povedal v teh predalih. Podpisal se bom pa tudi zato, da boste lahko ločili kukavičja jajca v mojem gnezdu. Pred sršeni pa vas vse navdaja strah, a da se mene, ki me je po nesreči bog zaznamoval s tem neprijetnim priimkom, ne boste preveč bali, vam v pomirjenje povem, da sem jaz krščen Sršen in vseskozi poštena ter resnicoljubna duša, ki pa sem vendar v spomin na svoje slavne in neslavne dede ohranil strupeno želo, s katerim bom pridno pikal, kjer in kadar bo potreba. Zadnjič sem prav dobro dregnil, ko sem poročal o veselici požarne brambe in zatarnal, da je bila ta veselica menda zadnja v let. predpustu. Vedel sem, da s tem zbudim življenje in res se nisem ukanil, kajti zdaj je ni nedelje, da bi se naši vrli Ložani ne vrteli po raznih gostilnah, zadovoljujoči se seveda s harmoniko. Kaj godba, samo da so dekleta zala in živahna — teh pa imamo pri nas še par tucatov! Nazadnje smo jo obračali v »Belem malnu« »do belega dne«. Razen domačinov so se udeležili veselice tudi naši vrli sosede iz Prezida, ki so prinesli sabo veliko kopo židanega razpoloženja. Dasi je bila gneča, sem vendar prav pridno brenčal z našimi dekleti, pa tudi mnogotero ženo sem zasukal. Ko mi je postalo vroče, sem se šel malo hladit na svež zrak in takrat sem se domislil, da imajo tudi naši preljubi črni backi v konzumu svoj direndaj. Le ma je bila in burja, a vse to me ni zadržalo, da sem poletel v Stari trg pod okna konzumne dvorane »gledat, kaj delajo . . .« Pa kaj so delali? Zehali so vsi vprek od dolgega časa. Bal sem se, da se še mene ne loti ob tem gledanju slaba volja, zahvalil sem boga, da mi ni potreba za drag denar poslušati neslani spektakel in veselo sem odbrenčal nazaj proti »Belemu malnu«. Nekaj ur pozneje pa so prišli, ali boljše — pribredli tja tudi nekateri konzumni backi iskat razvedrila vtujenim ušesom. Da so siromaki pribredli, je čisto umestno povedano, kajti po naših cestah stoji zdaj tako blato, da je čudno, da kdo ne obtiči v njem. Ta zasluga gre v polni meri načelniku cestnega odbora, ki ima z vsemi konzumnimi prismodarjimi več skrbi, nego z nadzorovanjem cestnega stanja. Njemu, ki ga je bog nasadil na dolge krake, je naposled cestno blato res lahko malo mar, mene pa, ki brenčim svobodno nad zemljo, stvar še manj zadene, a kot dobremu kristjanu so mi pri sreči moji bližnji, ki jih stvarnik, žal, ni obdaril s prednostmi, kakršne imava jaz in g. načelnik. Upam, da bo ta migljaj popolnoma zadostoval, če ne, bom pa še kam prek Križne gore odbrenčal. Če imajo ljudje »prijetno čast« plačevati davke in razne doklade, naj se z njimi potem vsaj po človeško dela! Ložanje, ali ste se že naročili na »Slovenski Dom«? Proč z raznimi »Lažiljubi«! Samo na »Slovenski Dom« se lahko zanesete, da poroča nepopačeno resnico in se res poteguje za vaše pravice. — Bežite pred tigrom v runu! Sršen.

n Iz Studenske fare. Deželni pratkarji so letos napravili pustu grozno dolgos. Naš gospod župnik Dominek pa ni s tem prav nič zadovoljen, kajti pregovor pravi: dolg pust, malo porok. Tako je tudi pri nas. Ker pa leze predpustni čas k svojemu koncu, je naš Dominik sklenil napraviti veliko ljudsko veselico in sicer v farovškem hlevu ter razposlal vsem tukajšnjim faranom vabila. Na teh vabilih stoji naslednje: Vabite se, da zastanek za popravo hleva pri studenskem župnišču v znesku 25 K 45 v, skupaj 25 K 45 vin. v treh dneh plačate. Če ne, bo ta znesek na vaše stroške iztirjan s politično rubežnijo. Županstvo občine Bukovje, dne 31. januarja 1911. Premrl, župan. — Torej vidite, kakšne predpustne veselice ima naš kmet. Naša fara šteje čez 200 posestnikov. Ko bi vsak posestnik plačal 25 K 45 vin., bi to znašalo okroglih 5090 K. Lepa svota za popravo farovškega hleva. Ti ljudje hočejo imeti vse elegantno, kakor kakšna ekscelence na Dunaju. Kaj pa naša vas? Ubogi kmet, uboga živina prosi vode, vode. Po vseh naših vodnjakih ne najdeš drugega kot tu pa tam v kaki jački kos umazanega in smrdljivega ledu. Kmetje morajo goniti svojo živino več kot pol ure daleč, enkrat na dan k napajanju. To so razmere, ki kličejo naše poslance na pomoč. Pri volitvah in na shodih ste nam obetali, da nas boste v vseh potrebah podpirali. Kje pa ste zdaj, Nace Žitnik in tuti kvanti? Stopite v akcijo. Pošljite k nam vašega Mojzesa s svojo blagoslovljeno palico, in naj udari po skali, da dobimo tako potrebne vode.

n Iz Podgore. V nedeljo, dne 19. februarja popoldne sta se vršili v prostorih g. Jurca ml. v Gorenjah pri Postojni igri: »To sem bil jaz« in »Dobro došli« v prid »Družbi sv. Cirila in Metoda.« Kljub mnogim zaprekam in težkočam se je dosegel v vsakem oziru lep uspeh, tako, da je čisti dobiček še dovolj dovoljen za tukajšnje razmere. Že v času, ko se je pripravljalo in učilo za igro, so nam obetale nekatere osebe, da nam bodo na vsak način onemogočile predstavo. Posebno neka oseba si je mnogo prizadevala in nam na vso moč nasprotovala. No, posrečilo se je vendar ni in vsa čast dotičnemu igralcu, ki je ostal stanovit. Da se je mogla igra sploh vršiti, so pripomogle različne osebe, katerim vsem izrekamo najlepšo zahvalo, posebno pa še gg. Ivanu Jurcu st., Ivanu Jurcu ml. iz Gorenj in vsem igralkam in igralcem. Obisk je bil za naše razmere še precej dober, posebno, ker je bilo neugodno vreme in je to zadržalo oddaljene goste. Zato pa — na svidenje prihodnjic!

n Vipava. Gasilno društvo v Vipavi priredi dne 26. februarja 1911 plesno veselico pri gosp. županu Petroviču, pri kateri bode svirala godba iz Proseka. Začetek plesa ob 3. popoldne do 7. zvečer, in sicer stane vsaki ples 20 vin. Ob 7. bo šaljiva tombola in po tomboli bo zopet ples z vstopnino 2 K za moške. Društvo prosi

tem potom cenjeno občinstvo za kak maldar, ki bode hvaležno sprejet. Darila sprejema Josip Štanc, tajnikov namestnik. — Društvo je pri zadnjem svojem občnem zboru poklonilo svojemu dolgoletnemu udu Franu Rupniku pri odhodu iz Vipave v Senožeče lepo srebrno dozo za tobak z napisom: »V spomin — Gasilno društvo, Vipava.« — Ker je to društvo jako potrebno, bi bilo dobro, ako bi si morebiti skupno z občino in drugimi društvi zgradilo svoj dom, oziroma splošni »Občinski dom«, ker dosedanji prostor kratko malo ne odgovarja društvenim namenom in potrebam. Vzemimo slučaj, da je v Vipavi povodenj in da gori, kako nerodno bi bilo vozove ven vlačiti po pol metra globoki vodi. To ve samo tisti, ki je že skusil, zato je bi bilo dobro, to stvar premisliti in da bi se tudi kaj ukrenilo. — Čitalnica se je demokratizirala in je znižala članarino od 1 K, kakor je bilo prej na 40 vin., tako da lahko tudi manj premožni sloji stopijo k čitalnici, katera šteje že sedaj preko 40 članov in ima vse štiri slovenske dnevnik, to je »Slovenski Narod«, »Jutro«, »Edinost« in »Slovenca«, nadalje »Slovenski Dom«, »Planinski Vestnik«, »Slovan« in »Ljubljanski Zvon«, potem ima »Gasilec« in »Pevski Vestnik«. Nadalje ima čitalnica tudi veliko knjižnico, iz katere si ljudstvo prav pridno izposoja knjige proti mali odškodnini 2 vin. od knjige. — Dobro bi bilo, ako bi se združile, recimo »Mirija« z »Narodno čitalnico«. Bolje je, da je manj društev in da ta kaj delujejo, kakor pa da jih je mnogo, pa da vsa takorekoč životarijo. Torej nam bodi geslo »Združimo se!« — Končno še par besedi na naslov pevskega društva. Preteklo je več kot eno leto, kar nima več pevovodja, ali bi ne bilo mogoče, ga zopet oživiti, sedaj bi se lahko dobilo nekaj novih moči!

n Vipava. Frančiška Ščuka, žena kovača Franceta Ščuka, je živela jako nesrečno s svojim možem, kajti bil je surov ter ž njo tako kruto postopal, da je bila primorana zapustiti njegovo stanovanje ter se je nameravala s hčerjo preseliti v Trst. Dne 6. t. m. je prišla po svojo robo ter seboj pripeljala Antona Cizaro in Rafaela Cento. Sprva je pognal obdolžene vse iz hiše, češ, da nima nihče tu opraviti, ker je on gospodar. In res so se vsi podali na dvorišče, kamor je prišel čez nekaj časa tudi obdolženec. Začel se je proti ženi dobrikati in se ji hliniti, češ, da naj le pobere svoje reči, da ji bo še on pri selitvi pomagal. Žena, ki je to možu verjela, je šla s svojo hčerko v prvo nadstropje. Ko je pa jela pospravljati svoje reči, zagrabil jo je mož nenadoma z eno roko za prsi, z drugo roko jo je pa jel suvati z dolgim kuhinjskim nožem, katerega si je že preje pripravil, v trebuh. Zadal ji je pet sunkov in gotovo bi ne bila ona danes med živimi, da ni imela toliko obleke na sebi, katere ni mogel nož predreti. Bila je le lahko ranjena. Na njeno vpitje sta ji prihitela

na pomoč spremljevalca, katerima se je posrečilo podivjanemu možu nož izviti. Obdolženec je vse trdovratno tajil. Sodišče mu je za kazen naložilo en in pol leta težke ječe.

n Iz Prema pri Šent Petru. Ne morem več molčati. Pojasniti moram, kako so lansko leto postopali naši klerikaleci pri volitvah, ko je bil izvoljen za poslanca nadučitelj Ravnihar. Tisti večer pred volitvijo sem bil v Koritnici pri županu Fr. Tomšiču. Kar prideta pozno ponoči domači župnik in župnik iz Knežaka ter zahtevata od nas, naj jima damo volilne listke, da jih izpolnita. In prineslo jima je 13 volilcev svoje glasovnice. Trije jih niso imeli. Ti so jih morali prinesiti drugi dan. Ko je župan Tomšič vprašal, zakaj so tega kandidata postavili, ko so vendar drugemu obljubili, se je župnik odrezal: »Saj je vseeno, naj bo ta ali oni kandidat, samo da zmaga naša stranka. Ker eden ni dal podpisati, se mu je reklo: »Ti ne dobiš pol litra vina in pečenke pri Urbančiču v Knežaku.« Tako se torej voli pri klerikalecih. Glavno je, da je kandidat kimavec, ki na vse prikima, kar mu reče dr. Šusteršič ali dr. Krek. Na ta način tudi prav lahko delajo vedno nove dolgove.

g Aretirana detemorilka. V nedeljo zjutraj so dobili v Trstu na oknu neke hiše truplo novorojenega otroka. Kmalu nato so aretirali detemorilko, 22 let staro Josipno Bajčec, iz Podkrajja pri Logatecu. Bajčeva tudi, da je otrok prišel mrtev na svet.

Ameriške novice

a Umrl je v Jolietu rojak Anton Bolte, doma iz Broda pri Novem mestu. Pri njegovem pogrebu se je zgodila nesreča. Ko so se vozovi vračali s pokopališča, sta se splašila konja, vprežena v voz, v katerem je sedela Boltetova vdova z dvema hčerama in sinom. Konja sta zdirjala proti nekemu globokemu jarku, kjer bi se bili gotovo vsi ponesrečili. Toda pogumni voznik se je sam žrtvoval. Zavozil je namreč ob neki telefonski drog, tako da je prišel ta ravno med konja. Voz se je seveda ustavil, toda voznik je s tako silo priletel v drog, da je mrtev obležal. Pač junaški čin.

a Vlak povozil. V Jolietu je vlak povozil rojaka Josipa Bambiča. Pokojnik je bil star kakih trideset let in oče petih otrok.

Našim naročnikom! Vse naše naročnike nujno prosimo, da nam v najkrajšem času določijo naročnino, ker le tako moremo urediti redno razpošiljanje. Obenem pa prosimo svoje prijatelje, da nam pridobijo prav mnogo novih naročnikov.

p Kako čitaj časopis? Važnejše članke počasi in s premislekom prebiraj. Članke in poročila, o katerih meniš, da bi ti kdaj kakor tvarina za predavanja mogla služiti, izstriži in shrani v posebnem zavoju, da jih lahko najdeš, ko jih boš rabil. Ni pa dovolj, da prebereš časopis, treba je, da se s svojimi tovariši tudi razgovarjaš o vsebini posamičnih člankov. Tak razgovor je zelo koristen, kajti pri tem se človek izvežba, da si upa brez strahu v manjših družbah nastopati kakor govornik. Za društva je posebno važno, da na tak način izvežbajo svoje člane. Osebna agitacija ni skoro nikjer tako potrebna, kakor pri družtvih, posebno v onih družtvih, ki zbirajo pod svojino okriljem tudi mladino. Osebno pa bo agitiral uspešno le tisti, ki je v tem izvežban in zna na napade nasprotnikov dati dovoljen odgovor. Potreben pouk v tem pa podaja čitanje časopisov in priprostitih spisov.

Izdajatelj in odgovorni urednik:
Rudolf Šega.

Loterijske številke.

Dvignjene v soboto, dne 18. februarja 1911.

Dunaj: 45, 4, 22, 23, 69.

Gradec: 44, 75, 49, 29, 3.

Dvignjene v sredo, dne 22. februarja 1911.

Brno: 49, 35, 27, 53, 78.

2 čevljarska pomočnika

sprejme takoj

26

Franc Lukek, čevljar,
Št. Rupert, Dolenjsko.

Za živinorejce

priporočena

klajno apno, redilni prašek za konje, govejo živino in svinje. Fluid za konje, grenko sol, zmlet kolmoš, encijan i. t. d.

„ADRIJA“

drogarija, konces. prodaja zdravilnih zelišč in strupov za lovske in tehnične namene

v Ljubljani, Šelenburgova ul. št. 5.

Naročila se izvršujejo z obratno pošto.

Nihče se še ni pokesal, ki je kupil pri meni .:

namreč mnoga pismena priznanja dokazujejo, da so moji aparati najboljši.

Velika zaloga gramofonov, plošč, šivank i. t. d.

A. RASBERGER,

Ljubljana, Sodna ul. 5.
(Zraven c. kr. sodnije.)

Tržne cene v Ljubljani

	Cena			
	od		do	
	K	h	K	h
1 kg govejega mesa I. vrste . . .	1	60	1	96
1 " " " II. " . . .	1	40	1	90
1 " " " III. " . . .	1	16	1	80
1 " telečjega mesa . . .	1	68	2	00
1 " prašičjega mesa (svežega) . . .	1	90	2	00
1 " " " (prekajenega) . . .	2	—	2	20
1 " koštrunovega mesa . . .	1	0	1	50
1 " jagnjetovega mesa . . .	1	60	—	—
1 " kozličevega mesa . . .	1	80	—	—
Prašiči na klavnici . . .	0	00	0	00
1 kg masla . . .	2	70	2	80
1 " masla surovega . . .	2	40	2	60
1 " masti prašičje . . .	2	16	2	20
1 " slanine (špeha) sveže . . .	1	90	2	00
1 " slanine prekajene . . .	1	90	2	00
1 " sala . . .	1	92	2	—
1 " surov. margarinskega masla . . .	2	—	2	—
1 " kuhan. margarinskega masla . . .	1	90	2	10
1 jajce . . .	—	06	—	07
1 l mleka . . .	—	20	—	22
1 " " posnetega . . .	—	08	—	10
1 " smetane sladke . . .	—	—	—	—
1 " " kisle . . .	—	80	—	90
1 kg medu . . .	1	40	1	60
1 " čajnega surovega masla . . .	2	87	3	10
1 piščanec . . .	1	20	1	60
1 golob . . .	—	44	—	48
1 raca . . .	0	—	0	—
1 gos . . .	6	50	7	00
1 kapun . . .	3	60	3	—
1 puran . . .	8	—	10	00
100 kg pšenične moke št 0 . . .	39	70	—	—
100 " " " " 1 . . .	39	—	—	—
100 " " " " 2 . . .	38	30	—	—
100 " " " " 3 . . .	36	70	—	—
100 " " " " 4 . . .	35	70	—	—
100 " " " " 5 . . .	34	—	—	—
100 " " " " 6 . . .	30	—	—	—
100 " " " " 7 . . .	27	—	—	—
100 " " " " 8 . . .	16	—	—	—
100 " koruzne moke . . .	21	—	—	—
100 " ajdove moke . . . I. . .	38	—	—	—
100 " ajdove moke . . . II. . .	35	—	—	—
100 " ržene moke . . .	30	—	—	—
1 l fižola . . .	—	20	—	32
1 " graha . . .	—	40	—	44
1 " leče . . .	—	34	—	38
1 " kaše . . .	—	20	—	22
1 " ričeta . . .	—	18	—	20
100 kg pšenice . . .	24	50	—	—
100 " rži . . .	18	—	—	—
100 " ječmena . . .	18	—	—	—
100 " ovsa . . .	20	—	—	—
100 " ajde . . .	18	—	—	—
100 " prosa belega . . .	18	—	—	—
100 " " navadnega . . .	—	—	—	—
100 " koruze, nove . . .	13	80	—	—
100 " krompirja . . .	8	—	—	—
Lesni trg.				
Cena trdemu lesu 7 do 7-50 K				
Cena mehkeemu lesu 6 do 6-50 K.				
Trg za seno slamo, in steljo.				
Na trgu je bilo				
voz sena . . .	4	50	5	00
" slame . . .	3	50	4	00
" stelje . . .	2	50	2	80

Mestno tržno nadzorništvo.

Ustanovljena 1882. Pošt. hranilni račun št. 828.406. Telefon šte. 185.

Kmetska posojilnica ljubljanske okolice

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, na Dunajski cesti št. 18, v Ljubljani

v lastnem
zadružnem
domu ➔

v lastnem
zadružnem
➔ domu

je imela koncem leta 1909 denarnega prometa **81,116.121 kron 11 vin.**

➔ upravnega premoženja **20,775.510 kron 59 vinarjev.** ➔

Obrestuje hranilne vloge po **4 $\frac{1}{2}$ %**

brez vsakega odbitka rentnega davka, katerega plačuje posojilnica sama za vložnike.

Sprejema tudi vloge v tekočem računu v zvezi s čekovnim prometom ter jih obrestuje od dne vloge do dne dviga.

Stanje hranilnih vlog nad **kron 20,000.000.**

Posojuje na zemljišča po **5 $\frac{1}{4}$ % s $\frac{1}{2}$ %** na amortizacijo ali pa po **5 $\frac{1}{4}$ %** brez amortizacije. Na menice pa po **6%**. Posojilnica sprejema tudi vsak drugi načrt glede amortizacije dolga.

Uradne ure vsak dan od **8.—12.** in od **3.—4.**

LISTEK

Proti vsemu.

Češki spisal Al. J i r a s e k.

Prvi del.

(Dalje.)

Trepetajoči glas duhovnika je postajal čedalje bolj grozeč in končal je z največjo strastnostjo. Molčal je, kakor bi hotel opazovati učinek svojih besed. Toda njegove ugasle oči niso videle ničesar, zato pa je videl njegov črnobradati tovariš, ki je bil položil goli meč pre-se čez sedlo, kako so strmeli vsi na slepega duhovnika in kako so tudi prebivalci iz Bukovega v ozadju vztrepotali. Tega seveda slepi duhovnik ni videl, vendar pa je dobro čutil, da so se vzdigali burni glasovi nevolje in jeze nad temi krutostmi, ne samo v njegovi bližini, marveč tudi med bolj oddaljenimi.

Od notranjega razburjenja zardel je nadaljeval z gromkim glasom:

»Naši nekrščanski nasprotniki bi se veselili, če bi nas mogli vse uničiti!«

Med temi besedami se vzklonil tako, da so se mu vili prameni dolgih las in goste brade v vetru.

»Oni upajo na cesarjevo in papeževo pomoč. Oba mislita, kako bi nas pogubila, tudi cerkev, ki se imenuje naša mati . . . Mati! Mati! Čujte me, bratje, ne kakor mati, temveč kakor kruta mačeha je izginila sedaj na sredpostno nedeljo v Vratislavi s krvavimi rokami križ proti nam in razlila čez nas svoj moreči strup. Papež je to storil na željo cesarja Zigmunda, tega krutega nasprotnika našega kraljestva in našega jezika. Njegov, od boga prekleti jezik je bleknil enkrat, da bi dal celo Ogrsko za to, da bi ne bilo na Češkem nobenega Čeha. Sedaj se bliža iz Šleske proti nam in nam grozi s smrtjo in poginom. Gorje, ta hudobnost! — hujše kakor hudobnost! . . .«

V strastnem razburjenju se mu je izprevrigel glas. Nehote je umolknil. V tem hipu pa se je okrenil njegov tovariš. Sklonil se je konju na vrat in zaklical z mogočnim glasom, pri čemur so se mu svetile oči:

»Glejte in spoznajte, da se je začel čas žalosti in osvete, da branimo resnico.«

Ni se zmenil duhovnik Kaniš za to, da se je obrnil njegov slepi tovariš proti njemu; kakor hudournik so bile njegove besede:

»Že se je začel konec časov, kakor ga je prorokoval Kristus pri sv. Matiju, kakor ga je oznanil prorok Jezaja; zato pa ne smemo slediti Kristu, našemu gospodu tako, da molčimo in se razumevamo s hudobnimi ljudmi. V tem času, ko je blizu konec sveta, naskočimo, kljubujočo hišo z ognjem in mečem! Posebno z ognjem! Kakor se je obnovil nekdanji svet v tem času po resničnem ognju. In vi vsi, ki doživite konec časov, ko pride Kristus v človeški podobi k nam, bežite v gore, proč iz mest in vasi, iz staj in zagrada, proč v gore ali v Tabor, ker mi Taboriti smo namestniki božji, razposlani, da ugonobimo vse pohujšanje v Kristusovem kraljestvu.

Duhovnik Kaniš je krepkeje stopil v stremena, zamahnil je z mečem, da je zablestel na solneu, in ponovil:

»Mi taborski bratje smo ta čas angeli božjega maščevanja, da popeljemo dobre ljudi iz mest in utrd, kakor nekdanj Lota in Sodome. Kdor zapusti hišo, brate in sestre, očeta in mater in rodno zemljo v imenu Jezusa Kristusa, temu se stokrat povrne in zasluži si večno življenje. Zato, hajd v Tabor, v izvoljeno mesto, ker v tem času maščevanja bo Praga, ta veliki Babel, z vsemi mesti izginila z zemeljskega površja. Tabor pa ostane in tam ne bo ne gospodov, ne hlapcev, tam ne

bo lastnine, vse bo last vseh, tam ne bo dajatev in ne davkov, vsi bodo bratje in sestre. Zato ne obotavljajte se! Vaša dolžnost je, da greste z nami! In kdor ne gre z nami v Tabor, ta ne odide kazni, ker mi bratje Taboriti se moramo maščeovati z ognjem in mečem. Z ognjem in mečem nad božjimi nasprotniki in to so vsi, ki se bojujejo proti nam!«

Kanišove oči so blestele v ognju. Fanatizem, ki je gorel v njegovih besedah, ni podžgal samo čete, ki je prišla z njim, marveč tudi pristaše iz Bukovskega. Vpili so v divji navdušenosti. Drugi prebivalci Bukovskega, ki so držali s svojim plebanom, so se zgrozili in tresli strahu. Napol omoteni in bojzljivi vsled groženj duhovnika in vpitja od strasti razgretih bratov, so bili neodločni. V duhu pa so že želeli oditi iz Bukovskega. Pa tudi obljube, ki jim jih je dajal taborski duhovnik, so učinkovale in v obilni meri tudi besede, s katerimi je končal svoj govor po kratkem molku:

»Verujte, da smo od boga poslani. Povem vam, če bi bogu naša dela ne dopadla, bi jih bil že zdavnaj onemogočil in nas kaznoval. Bog pa nam ni branil, da se dvignemo proti svojim nasprotnikom, da jih uničimo. Tako se je zgodilo z Ulrikom iz Ustja, ki smo ga razsekali na kosee, njegovo mesto pa podrli na tla. Tako se je zgodilo nedavno tega tudi železnim gospodarjem pri Sudomeru. Bilo jih je tam dvatisoč konjenikov, med tem, ko je imel brat Žizka samo štiristo ljudi, med njimi tudi sestre in fračarje in devet jezdnih konj. Devet proti dvatisoč. In glej, zgodil se je čudež! Bog je bil z nami. On je udaril in uničil sovražnika, kakor svoje dni Filistejč, da so morali oditi osramočeni in z velikimi izgubami. In kakor se je zgodilo s temi, tako se bo zgodilo z vsemi našimi nasprotniki, tudi z mlačnimi, bojzljivimi magistri v Pragi, ki se z njimi družijo. Predvsem pa moramo razdejati ta kamenita tolovajska zavetišča.« Grozil je njegov glas in z mečem je pokazal na cerkev. »Ti so proti bogu, okradli so vas, ko ste prejeli obhajilo samo v eni podobi. In ta cerkev je posvečena tudi nekemu svetniku. Ali so pa imeli sveti apostoli kake cerkve ali lastne hiše, ali so imeli mastne župnije, ali so zahtevali desetino? Ne, od miloščine so živeli!

In niso tulili v latinščini v dragocenih haljah,« je zavpil slepi duhovnik in zapovedal svojemu hlapcu, možu v dragoceni suknji, da ogrne konja.

Žene, ki so prej pobožno pele, so vpile sedaj strastno z možmi, ki so vihteli sekire, cepe in sulice. Peter Kaniš je vihtel blesteči meč nad svojo glavo in tulil ves zabrekel z izbuljenimi očmi:

»Dol s tem podkupljivim, poganskim gnezdrom! Vse ti prodajajo: olje, zakon, pogrebe, pesmi, maše, odpustke in molitve! Razrušite je, požgite je! Požgite je, da sami ne boste goreli v večnem ognju!«

Okrenil je konja in sledil svojemu slepemu tovarišu na belcu. Širokoplečati v ornatu pa jih je vodil skozi vrata na pokopališče pri cerkvi. Med tem pa je vpil kakor njegov gospodar in mahal divje s sekiro. Za njim je prišel pek Joha s črno zastavo indruge meščani. Med njimi je bil srednje visok, šepast mož s topim nosom in ravno navihanimi, trdimi brkami. Z njim je šel dvanajstleten deček. Potem so prišli razgreti kmetje, fračarji in žene, bratje iz Bukovskega in vsi so divje vpili . . .

Ko se je to godilo pred pokopališkim obzidjem, je bilo v cerkvi tiho. Globoke tišine lepo opremljene božje hiše, za katero je gospa z Rožemberka žrtvovala marsikak denar, ni prerušilo nič drugega, nego odmev, zunaj se odigravajočega besednega boja. V prezbiterij so padali dolgi svetli solnčni prameni, pobarvani od slikanih visokih gotških oken. Trepotali so nad lepim, sklopnim glavnim oltarjem, ki so ga zaljšale podobe praške umetnosti; trepetali so nad starimi, vzdanimi grobnimi kamni in nad gosposko klopjo z umetno izrezanim stropom ter se vili po kamnitem podu.

(Dalje priložnjič.)

Svoj izdelek **ostro žgane****strojne zidne in
zarezane strešne****opeke**

priporoča

prve vrste**J. KNEZ V LJUBLJANI.**Sprejme tudi zastopnike za razprodajo
zarezanih strešnikov.**Varno naložen denar**

je v

**občinski hranilnici
v Kostanjevici.**Za varnost denarja jamči poleg rezervnega
zaklada občina kostanjeviška z vsem svojim
premoženjem in z vso svojo davčno močjo.Hranilnica je pod nadzorstvom c. kr. deželne
vlade, pri kateri je naložena varščina v znesku
20.000 kron. Zato vlagajo v to hranilnico sodišča
denar mladoletnih otrok in varovancev.**Obrestuje vloge po****4 1/2 %****Posojuje na hipoteke po****5 1/2 %**

28 3-2

Hranilnica se nahaja v obč. hiši v Kostanjevici.

JULIJ MEINL*veležgalnica kave**v Ljubljani, Šelenburgova ulica 7.**Julija Meinla kavna**zmes je najfinejša, kar
kave sploh pride na trg.**Šupite enkrat za**poizkušnjo!*

111 14

Prvi notranjski pogrebni zavod v Postojni**prireja pogrebe treh vrst: I., II. in III. razreda.**Ima bogato zalogo vseh potrebščin za mrličke kakor: kovinaste in lepo okrašene lesene krste, navadne
lesene krste za odrasle od 15 K naprej, za otroke od 5 K naprej, čevlje, cvetlice, vence s trakovi
in napisl ter voščene sveče.

34

Brzjav: Pogrebni zavod Postojna.

Za cenjena naročila se najtopeje priporoča

Prevzema pogrebe po vsem Notranjskem.

Prvi notranjski pogrebni zavod v Postojni.